

An illustration of a girl and a boy lying on their backs on a green lawn. The girl, on the left, has brown hair in pigtails, wears red-rimmed glasses and a colorful striped shirt. She is holding a red apple in her left hand and a stick in her right. The boy, on the right, has spiky blonde hair and freckles, wearing a blue long-sleeved shirt. A small white dog with brown spots is lying on its back between them. The grass is scattered with yellow and orange autumn leaves and several red apples.

VIKTOR

a případ zmizelého psa

Ilustrovala Martina Fojtů

Pavčina Jurková
Jarmila Vlčková

ALBATROS

Viktor a případ zmizelého psa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Pavína Jurková, Jarmila Vlčková
Viktor a případ zmizelého psa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VIKTOR

a případ zmizelého psa

Pavλίna Jurková

Jarmila Vlčková

*Věnujeme všem lidem,
kteří mají odvahu lišit se.*

© Albatros, 2024

Text © Jarmila Vlčková, Pavlína Jurková, 2019

Illustrations © Martina Fojtů, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-00-07543-3 (1. zveřejnění v Albatrosu, 2024)

ISBN e-knihy 978-80-00-07582-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Ztráty a nálezy

Crrrrr... Nepříjemný drnčivý zvuk prolomil ticho dětského pokoje. Napůl spící Viktor zamáčkl budík a ještě se na chvíli schoulil pod peřinu. Přes žaluzie k němu dopadaly dotěrné paprsky ranního slunce, a tak si hlavu přikryl polštářem.

„Au!“ vykřikl najednou a odkopl peřinu. Mnul si palec u nohy, do kterého se mu ostrými zoubky zahryzlo malé tříbarevné štěňátko. Psí kluk se původně jmenoval Seneca a byl to prázdninový dárek od tety. Jméno dostal podle slavného filozofa, kterému se ale rozumem zatím vůbec nevyrovnal. Když mu Viktor nechával na psí známku vyrýt jméno, pán to spletl a místo C napsal K. A tak se ze Senecy stal Seneka a už mu to zůstalo.

„Séňo, ty rošťáku! Víš, jak to bolí?“ Ale to už se na něj psík vrhl a začal ho tahat za střapaté vlasy, které Viktorovi trčely do všech stran. Drsným jazýčkem se mu snažil dostat do ucha. „Pomóóóc, to lechtá!“ Viktor se zajíkal smíchy a pokoušel se ho ze sebe se-
trást. Štěně se však nedalo a s láskou mu olizovalo pihovatý nos. Ve dveřích stál tatínek a pozoroval je.

„Nechte toho, vy dva uličníci!“ pokáral je naoko. Otevřel okno, rozhlédl se po nepořádku v pokoji a pokračoval: „Viktore, koukej se

rychle oblíknout a vyvenčit ho. Já zatím uklidím tu spoušť, kterou tady přes noc napáchal.“ Tatínek kroutil hlavou a sbíral rozkousané tužky, papíry a oslintané ponožky. Najednou se zarazil. Zjistil, že stojí na mokrém koberci, který si Seneka vybral pro svou loužičku. „Ještěže máma chodí do práce tak brzo a nevidí to,“ povzdechl si. Viktor protáhl obličej a obrátil oči v sloup. Počáteční radost z venčení pejska se postupně proměnila v nepříjemnou každodenní povinnost. A to hlavně po ránu.

„To je voprúz,“ mumlal si pro sebe, „stejně už se vyčural na koberec, tak co?“

„Viktore, nech toho a pospěš si, ať zase nepřijdeš pozdě do školy,“ popoháněl ho táta, když viděl, jak otráveně se tváří. Tuto větu opakoval každé ráno, ale marně. Viktor ho nevnímal a ploužil se kolem něj jak ve snu.

A k tomu ta přiššerná nová škola. To bylo řečí, že se mi tam bude líbit. Horší škola snad neexistuje.

Viktor už víc než měsíc prožíval den co den učiněné peklo. Nová škola, kterou mu nepochopitelně vybrala maminka, mu připadala šílená. Vzpomínal na svou bývalou školu, kde jich ve třídě bylo mnohem méně, panoval tam klid a řád. Litoval svých průšvihů, které mu zajistily vyhazov. Teď už ale nebylo cesty zpět.

A tak jako každé ráno vzal Seneku do nedalekého parčíku, kterému se odjakživa říkalo Masařka. V rychlosti obešli park a spěchali domů, kde Viktor zjistil, že mu na snídani s tátou zase nezbyl čas.

Popadl batoh, rohlík s máslem si vzal do ruky a utíkal do školy. Když celý zadýchaný doběhl ke škole, zarazil se. Před dveřmi stáli Vrána, Knot a Serpionov, tři známí výtržníci, kteří zneprjemňovali život všem, kdo jim zrovna nepadli do oka. Viktor byl bohužel jedním z nich.

„Nazdar, Čermáku,“ pronesl chraplavým hlasem zrzoun Vrána. Viktor se snažil na něj nedívat a co nejrychleji proklouznout do budovy.

„Ty neumíš pozdravit?“ postavil se mu do cesty vysoký kudrnáč Knot.

A je to tady. Zase kvůli nim přijdu pozdě.

Viktor potlačil vztek, zhluboka se nadechl a odhodlaně se podíval do očí o dvě hlavy vyššímu Knotovi: „Byl bys tak laskav a pustil mě dovnitř?“

Všichni tři se rozchechtali. Serpionov vytrhl Viktorovi z ruky rohlík a z výšky ho hodil do přeplněné krabice s nápisem ZTRÁTY A NÁLEZY. „Čermák, něco jsi ztratil,“ vycenil na něj své černé zuby a šťouchl ho do ramene.

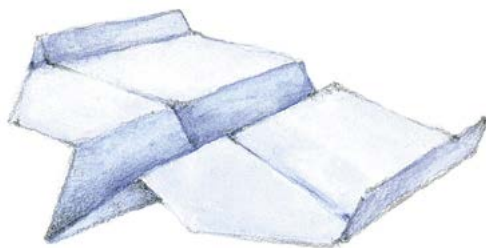
V tu chvíli zazvonilo a všichni tři se se smíchem vytratil. Viktor se zhluboka nadechl a smutně vstoupil do školy.

Leklá ryba

Vyučování se ten den neskutečně vleкло. Jedna nudná hodina za druhou. Třídní učitelka Eva Veselá opět vůbec veselá nebyla. Stála před tabulí, tichým hlasem cosi nezáživně odříkávala a dívala se skrz své žáky, jako by je snad ani neviděla. Ve třídě se zatím děly neuvěřitelné věci. Někdo hrál piškvorky, někdo karty, holky si pletly copánky a tři kluci se pokoušeli vzájemně píchnout kružítkem do zadku. Dva žáci v první lavici se dokonce neostýchali a přímo před zraky paní učitelky svačili.

Viktor seděl sám v poslední lavici u okna. Na klíně měl otevřenou knihu. Jmenovala se Bílý tesák. Kapitola, kterou právě četl, byla velmi napínavá. Snažil se nenechat se vyrušovat vším tím hlukem okolo. Když obracel další stránku, rozhlédl se po třídě a nemohl uvěřit tomu, co vidí.

To je blázinec! Jak to ta Veselá může vydržet? Copak to nevidí? Ale co, může si za to sama. Nemá být jak leklá ryba. Proč se aspoň trochu nesnaží? Ještěže už je poslední hodina.

„Au!“ nadskočil Viktor a chytil se za čelo, do kterého mu právě vrazila papírová vlašťovka. Podíval se, odkud mohla přilétnout, ale raději se rozhodl po tom dále nepátrat. Ve třídě se totiž rozpoutala vlašťovčí válka. Ve vzduchu létalo tolik vlašťovek, že už si toho všimla i paní učitelka Veselá. Ve chvíli, kdy jí jedna vlašťovka přistála na hlavě, vykřikla:

„A dost! Tady se nedá učit! Zbytek stránky si dodělejte sami. A zítra chci mít na stole od každého z vás papír, kde bude stokrát napsáno: Nebudu vyrušovat v hodině českého jazyka. Rodiče ať to laskavě podepíší.“ Nečekala na zvonění, sbalila si své věci a práskla dveřmi.

Fakt paráda. Já přece vůbec nevyrušoval. Teď budu půl dne psát tenhle nesmysl. Ach jo.

Když konečně zazvonilo, všechny děti se otráveně zvedly a s nespokojeným brbláním odešly na oběd.

Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka. Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka. Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka. Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka.

Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka. Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka. Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka. Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka.

Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka. Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka. Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka.

Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka. Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka.

Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka. Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka.

Nebudu vyušovat v hodině českého jazyka. Nebudu vyušovat

Nudlová polévka

K obědu bylo rizoto. Viktor stál uprostřed jídelny, v ruce držel těžký táč s jídlem, rozhlížel se a přemýšlel, kam si sedne tentokrát. Sprátelené skupinky dětí seděly pohromadě, povídaly si, smály se a nevypadaly, že by stály o jeho společnost. V rohu jídelny uviděl prázdný stůl, a tak k němu zamířil.

Když dojedl polévku a pustil se do rizota, něco ho cvrnklo do ucha. „Trefa!“ ozvalo se od zadního stolu. Viktor se prudce otočil za hurónským smíchem, který následoval, a uviděl Vránu, Knota a Serpionova.

Ti mi tady ještě chyběli, blbečci.

Všichni tři předstírali, že soustředěně a v klidu jedí, ale když Viktor sklonil hlavu a pokračoval v jídle, začali ho ostřelovat peckami z třešňového kompotu. Dobře mířené střely štípaly Viktora do zad a do hlavy. Dělal, že nic necítí, ale když mu jedna z pecek přistála na talíři, už to nevydržel. Zvedl se a šel odnést táč s jídlem. Najednou mu Vrána zatarasil cestu židlí. „Copak, copak, Čermáku, dojídáme, ne? Paní kuchařky si s tím daly takovou práci, a ty ses v tom jen pošťoural.“

Knot nelenil a přidal se k Vránovi: „Nemůžeš být přece tak vybíravěj! Hodnej chlapeček to pěkně dopapá.“ Vzal Viktora kolem ramen a přinutil ho sednout si k jejich stolu.

Serpionov se tak rozchechtal, až mu zaskočilo. Začal se dusit zrníčkem rýže. Knot mu s chutí dával herdy do zad, dokud jeho kamarád nevykašlal zaskočené jídlo. Serpionov si utřel slzy z tváře a znovu se rozesmál na celé kolo. Viktor znechuceně pozoroval zbytky jídla mezi jeho zuby a přemýšlel, jak odtud co nejrychleji zmizet.

Vtom Serpionov zkameněl. Po obličejí mu stékala nudlová polévka. Vůbec si totiž nevšiml malé holky s velkými brýlemi, která se k němu nenápadně přikradla, vzala jeho misku s vystydlou polévkou a celou mu ji vyklopila přímo na hlavu. „Copak, copak, Serpionove,“ pronesla co nejhlasitěji na celou jídelnu, „dojídáme, ne? Paní kuchařky si s tím daly tááákovou práci, a ty ses v tom jen pošťoural.“

Celá jídelna ztichla a všechny oči napjatě pozorovaly, co bude dál. Vrána, Knot a Serpionov se po sobě podívali, vyhrnuli si rukávy a s výhružným pohledem se začali pomalu zvedat.

„Tak tohohle budeš litovat, holčičko,“ vyhrožoval jí svým nakřáplým hlasem Vrána a se zaťatými pěstmi udělal krok dopředu. Ta malá hubená holka se ale ani nehнула. Dívala se mu bojovně do očí a nedala na sobě znát ani špetku strachu.

„Co se to tady děje?“ mířila si to k nim paní učitelka Holečková, která měla ten den dozor v jídelně. „No jo, známé firmy Vrána, Knot a Serpionov. Pánové, já už vás mám dost. Zase děláte problémy? Ty se koukej umýt,“ poručila Serpionovi. Pak dloubala do Vrány a Knota. „A vy dva uklidíte celou jídelnu.“ Potom se rozhlédla po přihlížejícím hloučku dětí a zaječela: „Ostatní si dají rozchod!“

Viktor a jeho záchránkyně rychle popadli svůj tác a za přísného pohledu paní učitelky Holečkové, který se jim zabodával do zad, ho odnesli na odkládací pult. Brblající Vrána a Knot se za nimi nasupeně dívali a smradlavým hadrem začali utírat stoly v jídelně.

Viktor upaloval do šatny, rychle se obul, popadl batoh a vyběhl před školu. Rozhlížel se a hledal tu malou brýlatou holku. Chtěl jí poděkovat, ale ona už tam nebyla.

Úkryt v křoví

Jakmile se Viktor začal přibližovat ke dveřím svého bytu, okamžitě se ozvalo radostné štěkání, kňučení a nedočkavé škrábání. Když odemkl, Seneka na něj skočil a radostně se s ním vítal. Celé dopoledne mu bylo smutno, a tak si chtěl všechen ten nekonečný stesk okamžitě vynahradit. Viktor odhodil školní batoh, vrhl se na zem a nechal se zasypávat psími polibky. Štěňátko bylo blahem bez sebe. Rozdivočilo se a začalo ho štípat štěněčími zoubky ostrými jako jehličky. Když se mu zakouslo do trika a snažilo se ho z něj servat, Viktor zakročil: „A dost, Séňo, to stačí! Zničíš mi tričko.“ Položil pejska na zem, vyskočil a šel se do kuchyně napít. Tam mu ale zamrzl úsměv.

No nazdar! Tady to vypadá jako na smeřáku.

Všude, kam se podíval, se válely odpadky z převrhnutého koše. Mezi tím vším poletovaly bílé chomáčky z rozcupovaného polštáře. V rohu kuchyně, hned vedle zasychající loužičky, ležela rozkousaná mámina kuchařka.

Viktora popadl vztek: „Cos to zase provedl, ty jeden bláznivej pse!?! To je průšvih! Nestačilo ti, jak máma zuřila, když jsi jí zničil tu novou kabelku?! Netvař se jak neviňátko. Jen počkej! Ta nám zase dá!“

Seneka se provinile krčil pod stolem a pokukoval po svém páníčkoví. Když si Viktor dostatečně zanádal, nezbylo mu nic jiného než si vyhrnout rukávy a dát se do práce. Zvedl koš a začal sbírat rozházené odpadky. Potom se pustil do záchrany máminy oblíbené kuchařky. Některé stránky slepil, některé musel vyhodit. Rozkousaný hřbet knihy zamaloval černou fixou. Výsledek byl katastrofální.

Doufám, že mámu dneska nenapadne vařit.

Pro jistotu kuchařku schoval pod hromádku časopisů, aby příliš nepoutala pozornost. „Sěňo,“ Viktor se sehnul pod stůl a vytáhl ho ven, „jde se na procházku, ať se pořádně vydovádíš.“ Hned jak vzal do ruky vodítko, pejsek začal samou radostí skákat a vrtět ocáskem.

Venku nabral Seneka neuvěřitelnou rychlost a nedočkavě táhl Viktora směrem k jejich oblíbenému parku Masařka. Kolemjdoucí se usmívali a otáčeli se za roztomilou dvojicí. Vypadalo to, že Seneka venčí Viktora, a ne naopak. Když doběhli ke starému kaštanu, Viktor vysvobodil Seneku z vodítka. Štěňátko vyletělo jako střela a bláznivě kolem něj pobíhalo. Pak přišlo aportování. Viktor házel Senekovi klacek, ten ho vždy poslušně přinesl, ale odmítal mu ho vrátit. Tak se spolu o něj dohadovali, tahali a vymýšleli nové a nové hry.

Najednou Viktor zaslechl zdálky křik: „Hej, Knote, máš ji?“
„Nééé. Teď tady byla, ale zmizela.“

Ve Viktorovi by se krve nedořezal. Poznal hlasy svých úhlavních nepřátel. Na nic nečekal, popadl Seneku a schoval se v nejbližším křoví.

Vrána, Knot a Serpionov! Co tu dělají? A koho to honí?

V ten moment zahlédl koutkem oka rychlý pohyb. Vylekaně se otočil a uviděl, jak se někdo schovává mezi hustými keři jen kousek od něj. Seneka vycítil jeho strach a začal kňučet. Viktor mu okamžitě stiskl tlamičku a schoval ho pod mikinu. „Pst, buď zticha, nebo nás prozradíš.“

Hlasy pronásledovatelů se nebezpečně blížily. „Přece se nevypařila?“ sípal naštvaný Vrána.

„Je moc rychlá!“ doběhl ho Serpionov. Opřel se rukama o kolena a vydýchal se.

„Já už ale nikam nejdu,“ svalil se do trávy Knot.

Serpionov celý rudý ve tváři popadl spadlou větev a vzteky ji zlomil. „Až já ji dostanu, tak ji zlomím jak tu větev.“

Vrána se ještě jednou zlostně rozhlédl po parku, sundal si kšiltovku, prohrábl si zrzavé zpoceně vlasy a pak zavelel: „Jdeme. Podáme si ji jindy.“

Viktor zůstal chvíli přikrčen v křoví, dokud se partička nevzdálila. Jakmile si byl jistý, že už se nevrátí, vyhrabal se z úkrytu. Kus od něj se zavlnilo křoví a pomalu odtud vylezla ta malá holka z jídelny. Vypadala hrozně. Byla celá špinavá. Ve vlasech měla polámané větvičky, brýle nakřivo a do krve rozbitá kolena. „Ahoj,“ narovнала si brýle a podala mu ruku. „Já jsem Žofie,“ usmála se na Viktora a ve tvářích se jí objevily dřolíčky.

Žofie

Viktor si s úžasem prohlížel to zvláštní stvoření. Žofie nevypadala jako ostatní holky, které znal. Už její oblečení bylo úplně jiné. Pruhované tričko ani trochu neladilo s krátkou sukní se vzorem králíků, kterou měla přetaženou přes široké, na kolenou roztrhané manšestráky. Přestože ten den vůbec nepršelo, měla na nohou zelené holínky. Hnědé vlasy spletené do dvou copánků jí zplihle visely po ramena. Jeden cop byl výš a druhý už se pomalu rozplétal. Skrz velké brýle Viktora pozorovaly tmavé chytré oči.

S touhle zvláštní holkou se člověk určitě nenudí.

„Díky, že ses mě v jídelně zastala,“ promluvil Viktor jako první.

„Ále, prosím tě,“ mávla rukou Žofie, „ti tři si o to říkali už dávno.“

Seneka už měl toho schovávání dost. Byl zvědavý, s kým to Viktor mluví. Vystrčil hlavičku zpod jeho mikiny a začal si Žofii prohlížet.

„Jé, ten je krásný,“ zajásala a hned k němu vztáhla ruce, „půjč mi ho.“ Vzala si štěně a sedla si s ním na zem. Okamžitě jí začalo olizovat zakrvácená kolena. Pak se vrhlo na její obličej. Snažilo se jí sundat brýle, a když mu to nedovolila, pustilo se do neupravených copánků.

„Séňo, nech toho,“ napomínal ho Viktor, kterému bylo líto, že na něj pejsek tak rychle zapomněl a vůbec si ho nevšimá.

„Mně to nevadí, musíme se přece pořádně skamarádit.“ Podrbala štěňátko za ušima a zadívala se na Viktora. „A ty jsi Viktor, vid’? Pozoruju tě už dlouho. Škoda že tě nedali do naší třídy. U nás v béčku je to lepší. Ale to je jedno. Víš co? Ode dneška budeme mít společné nepřátele. Platí?“

„Platí,“ plácl si s ní Viktor a oddechl si, že na ty tři výrostky nebude sám.

Žofie se rozhlédla po parku. „Radši zmizíme. Co kdyby se vrátili. Ukážu ti mnohem lepší místo, než je tohle. To budeš valit oči. Pojď za mnou.“ A už si to vykračovala pěšinkou mezi stromy. Viktor se pro jistotu ještě jednou ohlédl, jestli někde neuvidí Vránu, Knota a Serpionova. Když zjistil, že je vzduch čistý, připnul si Seneku na vodítko a celý napnutý následoval Žofii.

Kradená jablíčka

Viktor nečekal, že ho Žofie vezme na tak dlouhou výpravu. Jakmile prošli parkem, ocitli se na ulici blízko Viktorova domu. Přešli rušnou křižovatku, několik uliček a zastavili se až před domem s velkými dřevěnými vraty. Žofie se celou svou vahou pověsila na starou mosaznou kliku. Ozvalo se zlověstné zavržení a klika povolila. Vrata se otevřela. Žofie se otočila na Viktora a zašeptala: „Teď buď potichu, správně tady nemáme co dělat.“

Viktor ztěžka polkl: „Žofie, jsi si jistá, že víš, co děláš?“

„Neboj,“ šibalsky se na něj usmála a už byla uvnitř.

Viktor vzal Seneku do náruče a vešel do tmavé dlouhé chodby. Jakmile jí prošli, objevil se před nimi malý zaneřádný dvorek. Viktor se podíval nahoru a uviděl, že patří k třípatrovému domu. Z otevřených oken bytů se ozývalo cinkání talířů, mužský křik a pláč malého dítěte.

Žofie zkušeně překračovala rozházené harampádí a vedla je k díře v drátěném plotě. Najednou se ze třetího patra vyklonil muž v nátělníku s cigaretou v puse, zamračil se a začal na ně křičet: „Co tam děláte? Vy tu nebydlíte. Koukejte vypadnout!“

Žofie popadla vyděšeného Viktora za ruku a táhla ho za sebou: „Zdrháme!“

Ve spěchu se protáhli dírou v plotě do dalšího dvora. Viktor oněměl úžasem. Všude byla neuvěřitelná spousta starých rozbitých aut.

„Ty jo! Embéčko, trabant, wartburg,“ žasl Viktor a nevěděl, kam se podívat dřív. „Jé! Polský fiátek! To by táta koukal.“

Viktor položil Seneku na zem a šel se podívat k nejbližšímu autu. Byl to zelený trabant. Chyběly mu sice jedny přední dveře, ale jinak byl naprosto dokonalý. Seneka začal auta očichávat, vrtěl ocáskem a pobíhal od jednoho k druhému. Nakonec přiběhl k trabantu bez dveří a vyskočil si na místo řidiče. Když se tlapkami opřel o volant, všiml si, že na zrcátku visí pytlíček ušitý z králičí kůže. Očuchal ho a začal na něj hlasitě štěkat.

„Co blbnete? Chcete nás prozradit?“ rozčílila se Žofie. „Jde se!“ Vyhнала Seneku z auta a dovedla je k hromadě pneumatik naskládaných u oprýskané zdi. „Teď to bude trochu složitější,“ vysvětlila Viktorovi a vytáhla z batohu svůj svetr. Zabalila do něj Seneku a rukávy svázala k sobě. Potom vyndala švihadlo a pevně ho přivázala k ranečku. Seneka vystrkoval zvědavě hlavičku a snažil se zjistit, co se bude dít. Žofie ho ale přísně okřikla: „Žádný vylézání, Séno, teď musíš být v klidu.“

Podala zabaleného pejska Viktorovi a hbitě vylezla po hromadě pneumatik nahoru. Vyšvihla se na okraj zdi, opatrně si sedla, sundala holínky

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Viktor a případ zmizelého psa.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.